

Дело С-582/08

Европейска комисия

срещу

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Данък върху добавената стойност — Директива 2006/112/ЕО — Членове 169 171 — Тринадесета директива 86/560/ЕИО — Член 2 — Възстановяване — Данъчнозадължено лице, което не е установено в Съюза — Застрахователни сделки — Финансови сделки“

Заключение на генералния адвокат г-н N. Jääskinen, представено на 20 май 2010 г.	I - 7197
Решение на Съда (трети състав) от 15 юли 2010 г.	I - 7211

Резюме на решението

Данъчни разпоредби — Хармонизиране на законодателствата — Данъци върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност — Възстановяване на данъка на данъчнозадължените лица, които не са установени на територията на Съюза

(член 2, параграф 1 от Директива 86/560 на Съвета и член 169, буква в) и членове 170 и 171 от Директива 2006/112 на Съвета)

Държава членка, която изключва възстановяването на платения по получени доставки данък върху добавената стойност за застрахователни и финансови сделки по член 169, буква в) от Директива 2006/112, извършени от неустановени на територията на Съюза данъчнозадължени лица, изпълнява задълженията си по членове 169—171 от Директива 2006/112 относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 2, параграф 1 от Тринадесета директива 86/560 относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки в областта на данъка върху оборота.

Всъщност разпоредбите на Тринадесета директива, и по-специално член 2, параграф 1 от нея, който не препраща към сделките по член 169, буква в) от Директива 2006/112, трябва да се разглеждат като *lex specialis* спрямо членове 170 и 171 от Директива 2006/112, така че на правото на възстановяване, предвидено по общ начин в посочения член 170, не може да се дава предимство пред ясния и точен текст на член 2, параграф 1 от Тринадесета директива.

Дори да се предположи, че липсата на препращане към член 169, буква в) от Директива 2006/112 се дължи на грешка на законодателя на Съюза, не е задача на Съда да дава тълкуване, с което се цели да се поправи посоченият по-горе член 2, параграф 1. Освен това не би могло да се твърди, че държава членка, чиято правна уредба е в съответствие с ясения и точен текст на член 2, параграф 1, не е изпълнила задълженията си, произтичащи точно от тази разпоредба, тъй като не е тълкувала тази разпоредба с цел да я поправи, за да се съобрази с цялостната логика на общата система на данъка върху добавената стойност и да отстрани допуснатата от общностния законодател грешка. В това отношение принципът на правната сигурност изисква правната уредба на Съюза да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага. Всъщност правните субекти трябва да имат възможност да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях. Този принцип е релевантен и при транспонирането на дадена директива в областта на данъчното право. Всъщност не би могло, без да се отчита ясният и точен текст на посочения по-горе член 2, параграф 1, да се дава тълкуване, с което се цели да се поправи тази разпоредба и по този начин да се разшири обхватът на произтичащите от нея задължения на държавите членки.

(вж. точки 35, 46 и 48—51)